

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ύνιστόφμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαν . . . δρ. 8,—

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος . . . 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Αὐγούστου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 39

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ Ε. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

— Ἄ, ἔτσι ; ἔκαμε σκεπτική ἡ ἐξαδέλφη.

— Μάλιστα. Ὁ στρατηγὸς εἶχε μὴ κέρη, καὶ τὴν κέρην αὐτὴν τὴν ἐπῆρε μαζὴ τοῦ ὁ θεῖός της. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς, ἡ μεγάλη θεά μου, εἶνε πού ὑπανδρεύθη ἐκεῖ-πέρα κάποιον Κορπανώφ, —βεβαίωτατα τὸν πάπον σας !

Ὁ Αὐγουστος ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ, διὰ νὰ στηρίξῃ μὲ φανταστικὰς λεπτομερείας τὸν κάπως ἀπίθανον ἱσχυρισμὸν του, ὅταν τὰ βλέμματά του ἐστράφησαν τυχαίως πρὸς τὸν Ἀντώνην.

Ὁ ὑπὸν ὑπηρετὴς παρηκολούθει τὴν συ.ομιλίαν μὲ γουρλωμένα μάτια, μὲ ἀνοικτὸν στόμα, μὲ ὅψιν ἀνθρώπου εὐρισκομένου εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἐκπλήξεως πρὸ τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς ἐκταγῆς στρατηγῶν καὶ μετὰ τῶν, περὶ τῶν ὁποίων διὰ πρῶτην φοράν ἤκουε νὰ ὁμιλοῦν αὐτός, ὁ γηράσας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν Δυμπουᾶ καὶ κατὰ βάθος γνωρίζων τὴν γενεαλογίαν των !..

Τὸ μούτρὸν του εἶχε γίνῃ τόσο ἀστεῖον, ὥστε ὁ Αὐγουστος ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτας, τῶς μᾶλλον καθόσον δὲν τῷ διέφευγεν ἡ αἰτία τῆς καταπλήξεως ἐκείνης.

Κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ διατηρήσῃ τὴν σοβαρότητά του, καὶ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ὑπὸν ὑπηρετὴν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἰς τὰ καθήκοντά του, διέταξε :

— Ἀντώνη, τὴ σαλάτα.

— Τὴ βάλαμε εἰς τὴν σούπα, κύριε ! ἀπεκρίθη κατηγορηματικῶς ὁ Ἀντώνης, χωρὶς καὶ νὰ σκεφθῇ νὰ χαμηλώσῃ τὴν φωνὴν του.

Ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἐκπλήξεως πεσὼν ἐξαφνὰ εἰς τὴν πραγματικότητά του μαγειρείου, ἄφισε νὰ τῷ διαφύγῃ ἡ ἀλήθεια ὀλόγυμνη !... Διότι ἦτο γεγονός : αἱ πατάται αἱ προωρισμένοι διὰ τὴν δευτέραν σαλάταν, ἐνωθεῖσαι μὲ τὰς προωρισμένας διὰ τὴν ὁμελέτταν, ἐχρησι-

μοποιήθησαν εἰς τὴν σούπαν. — Τότε φέρε τὸ γλύκισμα, ἐστέναξεν ὁ Αὐγουστος ἀπογοητευμένος.

Ὁρισμένως τὸ μενοῦ του εἶγεν ἀτυχὴ κατ' ὅλην τὴν γραμμὴν.

— Βλέπετε τί κακὸς οἰκοδεσπότης ποῦ εἶμαι ; εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν Καν Κορπανώφ.

— Μὰ εἰσθε νέος ἀκόμη, ἐξαδέλφε μου. Ἡ πείρα δὲν ἀποκτᾶται τόσο γρήγορα.

Καὶ ἀφοῦ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἡ Μαρία-Σοφία ἠρώτησε :

— Οἱ γονεῖς σας ;...

Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ, φοβούμενη μήπως ἤθελεν ὑπενθυμίσει λυπηρά... Διότι βλέπουσα ὅτι ὁ Αὐγουστος μόνος εἶχε φροντίσει νάνεῦρῃ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ μόνος τοὺς ὑπεδέχετο εἰς τὸ σπίτι του, ἡ Καν Κορπανώφ εἶχεν ὑποπτέυσῃ ὅτι ὁ νέος δὲν θὰ εἶχε πλέον οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα.

Ἡ ἐρώτησις ἡ ἐμπεριεχομένη εἰς τὰς τρεῖς ἐκείνας λέξεις «οἱ γονεῖς σας», ἀνεστάτωσε καὶ πάλιν τὸν Αὐγουστον. Μὴ φαντασθεῖς ὅτι θὰ τοῦ τὴν ἔκαμναν, τουλάχιστον ἀπίψε, δὲν εἶχε προτομασθῇ κατ' οὐδένα τρόπον διὰ νὰπαντήσῃ. Μηχανικῶς, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀντώνην, ὡς διὰ νὰ τὸν ἐπικαλεσθῇ μάρτυρα τῆς στενοχωρίας του.

Εἰς τὴν ἄνωγον αὐτὴν ἐπικλησιν, ὁ γηραιὸς ὑπὸν ὑπηρετὴς, ὁ ὁποῖος ἤρchiσεν ἐπίσης «νὰ χάνῃ τὰ πασχάλια», ὕψωσε πρὸς τὸ ταβάνι, εἰς κίνημα ἀπελπισίας, καὶ τὰς δύο του χεῖρας, ἡ μία τῶν ὁποίων ἦτο ὀπλισμένη μὲ τὸ κουτάλι τῆς κομπόστας.

«Εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ Αὐγουστος ἤδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ ἀνέτως τοὺς ξένους του...» (Σελ. 310, στ. α').

Δείγμα αδυναμίας και άμνηστικής
άκρας—τίποτε περισσότερο...

Πώς το εξέγησεν όμως ο Αύγουστος;
Πολύ διαφορετικά βεβαίως, αφού εν τῇ
ταραχῇ του, ἐσκέφθη νὰ τὸ ἀντιγράψῃ!
Καὶ πραγματικῶς, τὸ ἐμυμήθη εἰς τὴν
ἐντέλειαν, τόνισας αὐτὸ καὶ μὲ ἕνα
ἀλγεινὸν στεναγμὸν...

— Ἄ συγγνώμην, ἐξάδελφε! εἶπεν
ἡ Κὰ Κορπανῶφ μὲ φωνὴν πλήρη συγ-
κινήσεως.

Ἐστρεψε πρὸς τὸν σύζυγόν της τὰ
βελούδινα μάτια της, τὰ ὁποῖα εἶχον
δακρύσῃ, καὶ οἱ δύο ἐκίνησαν περιλύ-
πως τὴν κεφαλὴν.

Τότε μόνον ὁ Αύγουστος ἐνόησε
ποῖαν ἐννοίαν εἶχον δώσῃ εἰς τὸ κίνημά
του ἐκεῖνο, εἰς τοὺς βραχίονας τοὺς ἀν-
υψωθέντας πρὸς τὸν οὐρανόν... Καὶ
στραφεὶς ἔρριψε πρὸς τὸν Ἀντώνην
βλέμμα τόσον θυμωμένον, ὥστε ὁ δος-
τυχὴς ὑπηρέτης ὀλίγον ἔλειψε νάφισῃ
ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ πιάτον ποῦ ἡτοι-
μάζετο νὰ σερβίρῃ.

— Καὶ εἶθε πρὸ πολλοῦ ὀρφανός;
ἠρώτησεν ὁ Βλαδίμηρος μὲ στοργήν.

— Ἐξῆ χρόνια, ἀπεκρίθη ὁ Αύγου-
στος, συλλογισθεὶς τὴν μητέρα του, ἡ
ὁποία πραγματικῶς πρὸ τόσο καιροῦ
εἶχεν ἀποθάνῃ.

— Τώρα ἐννοῶ εἴπῃ ποτε καὶ ἄλ-
λοτε τὴν ἐπιθυμίαν σας νὰ συναυροί-
σετε τὰ διεσκορπισμένα μέλη τῆς οἰκο-
γενείας, ὑπέλαβεν ὁ Κορπανῶφ, τὴν
ὁποῖον ἐνεθάρρυνε κάπως ἡ ἀρκετὰ μα-
κρυσμένη ἐκείνη χρονολογία.

Ὁ Ἀντώνης περιέφερε τὸ γλύκισμα
μὲ ὄψιν τραγικὴν.

— Πῶς θὰ τελειώσῃ αὕτῃ ἡ ἱστορία,
ἐσυλλογίζετο, ἐνῷ ἔβαζεν ἀπὸ ἕνα κομ-
μάτι γλυκίσματος εἰς τὰ πιάτα τῶν μι-
κρῶν Κορπανῶφ. Θὰ τὰ βροῦμε πολὺ
σκούρα ἔπειτα!.. Ποῦ νὰ φαντασθῶ πῶς
μὲ τὸ νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ψηλά,
θὰ ἔστειλα τὸν κύριον καὶ τὴν δεσποινίδα
Ἐδὶθ εἰς τὸν οὐρανόν... Ἀλλὰ τώρα πῶς ἔ-
γινε... Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω καὶ τὴν
Ἀναστασία, μὴ μὰς κάμῃ κανένα φάλ-
τσο... Ἀχ, Θεέ μου! ποῦ ἀκούσθηκαν
τέτοιαι ἱστορίες! Καὶ μὴπως ἀκόμη
καταλαβαίνω πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτά;

Περὶ τὴν τράπεζαν ἐθασίλευε τώρα
σιγὴ βαθεῖα, ὅπως εἰς τὴν ἀρχήν. Ὁ
Αύγουστος ἦτο ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ
διατηρήσῃ τὴν συναναστροφὴν εἰς κά-
ποιαν ζωηρότητα. Ἀλλὰ σκέψεις, ἀκό-
μη ἀλγεινότεραι, κατεῖχον τὸ πνεῦμά
του: Ποῦ θὰ τοὺς ἔβαζε νὰ κοιμηθοῦν
τσοῦς ἀνθρώπους;

Δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του, παρὰ
τρία μόνον κρεβάτια: τὸ ἰδικόν του,
τὸ τοῦ ξενῶνος καὶ τὸ τοῦ δωματίου τοῦ
κυρίου Δυμποῦ. Πῶς νὰ κοιμηθοῦν ἐν-
νέα ἀνθρώποι εἰς τρία κρεβάτια;

Ἄν τὰ ἐξίστρωσαν, ἂν ἔβαζαν καὶ

μερικὰ στρώματα κάτω, καὶ ἂν αὐτὲς
κατέφευγεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελ-
φῆς του;

Ἐπέβαλε τὰς σκέψεις αὐτὰς εἰς τὴν
Κὰ Κορπανῶφ, ἐνῷ ἔπαιρναν τὸν καφέ
των εἰς τὸ σαλόνι.

— Ἐμεῖς φταῖμε πολὺ, ποῦ δὲν σὰς
ἐγράψαμεν πόσοι εἴμεθα... Ἀλλ' εἰς τὴν
Ρωσσίαν, τὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου εἶνε τό-
σον ἀπλοῦν, ὥστε δὲν τὸ ἐσυλλογίσθη-
μεν οὔτε ἐγὼ οὔτε ὁ Βλαδίμηρος. Κοι-
μούμεθα ὅπως-ὅπως. Ἐτσι ποῦ τὰ οἰκο-
νομήματα εἶνε λαμπρά, ἐξάδελφέ μου.

Λαμπρά ναί, ἀλλ' αὐτὰ ἔπρεπε καὶ νὰ
γίνοντο... Ὁ Ἀντώνης βεβαίως θὰ ἔβαζε
τὰ δυνατὰ του, ἡ Ἀναστασία ὅμως τί
θὰ ἔκαμνε; Τίποτε, ἡ πεισματάρη!..

Ὁ Αύγουστος ἦτο τόσον πεπεισμένος
περὶ τούτου, ὥστε κατεξέπλῃ ὅταν,
μεταβάς νὰ δώσῃ τὰς διαταγὰς του, τὴν
εὔρε νὰ κάμνῃ ἀνω-κάτω τὰ δουλάκια,
διὰ νὰ εὔρῃ τάπαιτούμενα σινδόνια καὶ
μαξιλάρια, δραστηριώτερα καὶ ἐπὶ αὐ-
τὴν ἀκρίβειαν τὸν Ἀντώνην, μεταμορφω-
μένην τέλος πάντων τελείως!

Μόλις εἶδε τὸν νεαρόν της κύριον, ἤρ-
χισε νὰ τῷ λέγῃ μὲ τὸ γλυκύτερον ὄ-
φος της:

— Ἐχομε λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ φι-
λοξενοῦμε Ρώσους, κύριε; Ἀχ, νὰ
μὴ τῷ ἔξῃ προτῆτα! Αὐριο θὰ ζητή-
σω συγγνώμην ἀπὸ τὴν κυρία γιὰ τὸ
γεῦμά μου. Ρώσους; Μὰ ἐγὼ τρελ-
λαίνομαι γιὰ τοὺς Ρώσους!

— Φυσικά, ἀπῆντησεν ἀξιοπρεπῶς ὁ
Αύγουστος ὅλοι οἱ Γάλλοι πρέπει νὰ-
γαποῦν τοὺς Ρώσους, ἀφοῦ ἡ Ρωσία
εἶνε ἡ μόνη εἰλη καὶ σύμμαχος τῆς
Γαλλίας.

Καὶ ἐσυλλογίσθη: «Κρίμα νὰ μὴ τὸ
συλλογισθῶ ἀπὸ πρῖν, νὰ κάμω ἐκκλη-
σιν εἰς τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῆς
μαγειρίσσης μου!..»

— Ἀκούτ' ἐκεῖ! ἐξηκολούθησεν ἡ
Ἀναστασία. Ἐγὼ, ὅλη τὴν ὥρα ἔτρεχα
πίσω ἀπὸ τὰμάξια, ὅταν ἦλθε εἰς Πα-
ρίσι ὁ Τσάρος. Καὶ χάρεισα τὸ σκυλί
του, μάλιστα, καὶ ἔστειλα φιλιὰ εἰς τὴν
μικρὴν πριγκίπισσα Ὀλγα... τί χαριτω-
μένο κοριτσάκι!.. Ἐπειτα, ἔχω καὶ ἕνα
ἐξάδελφο εἰς τὴν Κρονστάνδη.

— Ἐξάδελφο; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώ-
νης μὲ δυσπιστίαν.

— Μάλιστα! γυιὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς
μητέρας μου. Αὐτὸς μοῦ εἶπε ἕνα σωρὸ
γιὰ τοὺς Ρώσους, καὶ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ
ποῦ τοὺς ἔγινεν ἐκεῖ πέρα, καὶ γιὰ τὰ
γεῦματα, καὶ γιὰ τὰ δῶρα... Λαμπροὶ
ἀνθρώποι! τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ Ρώ-
σοι!.. Αὐριο ὅλη ἡ γειτονιά θὰ τὸ ξέρῃ
πῶς ὁ κύριος συγγενεὺς μὲ τὴν Ρωσσίαν!
Καὶ ὁ κύριος μπορεῖ νὰ βασισθῇ 'ς ἐμέ-
να γιὰ τὰ γεῦματα' ἐγγυώμαι πῶς θὰ
εἶνε πρώτης τάξεως. Μὰ, ὁ κύριος καὶ
ἡ δεσποινὶς δὲν θὰ γυρίσουν;

— Τὸ περίμενα αὐτό! ἐψιθύρισεν ὁ
Ἀντώνης.

Ὁ Αύγουστος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ ζήτημα
ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀμέσως.

Καὶ μὲ νέον βλέμμα μομφῆς πρὸς
τὴν γηραιὴν ὑπηρέτην:

— Ὁ Ἀντώνης, εἶπε, ξεῦρε ὅτι
αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἐξ ἀβρίτη-
τος λοιπὸν πρὸς τὸν κύριον καὶ τὴν
κυρίαν Κορπανῶφ, εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ
κάνωμεν λόγον οὔτε περὶ τοῦ μαμαῦ
οὔτε περὶ τῆς Ἐδὶθ. Ὡς νὰ μὴ ὑπῆρ-
χαν εἰς τὸν κόσμον. Ἐνόησες;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀ-
ναστασία, ἡ ὁποία, γνωρίζουσα ὅτι ὁ
Ἀντώνης ἔχει τὴν ἀπόλυτον ἐπι-
στοσύνην τοῦ κυρίου του, ἐνόμισεν ὅτι
αὐτὲς ἤξευρε τῶντι τὴν σοβαρὴν λόγον,
ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὸν κύριον Δυμποῦ
μακρὰν τῶν Παρισίων.

Ἐπιτέλους τί τὴν ἔμελεν; Αὐτὴ
εἶχε τοὺς Ρώσους της' ἄλλο τίποτε
δὲν ἤθελε!

Ἐνῷ ὁ Αύγουστος ἡτοιμάζετο νὰ ἐ-
πιστρέψῃ εἰς τὸ σαλόνι, ἀπλώσε τὴν
χεῖρα της καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, μοῦ δίνετε λεπτὰ γιὰ ταύ-
ριανὰ ψώνια;

— Ὅριστε εἴκοσι φράγκα.

— Εἴκοσι φράγκα;! Μὰ θὰ ἦταν
θαῦμα θαυμάτων ἂν τὰ κατάφερα καὶ
μ' ἐξῆντα!.. Εἴκοσι φράγκα! Φῶς φα-
νερὸν πῶς ὁ κύριος δὲν ἔχει ἰδέα τί κο-
στίζει ἕνα καλὸ γεῦμα. Ἡ θὰ γίνοντο
τὰ πράγματα ὅπως πρέπει, ἡ... βγάξω
τὴν ποδιά μου. Ὁ κύριος ἂς ἐκλέξῃ.

— Κάμε ὅτι θέλῃς, ἀπῆντησεν ὁ
Αύγουστος, φοβηθεὶς τὴν ἀπειλὴν καὶ
μὴ ἔχων δυνάμεις νὰ συζητήσῃ περισσό-
τερον. Πάρε ἕκατὸ φράγκα, καὶ ἅμα
σοῦ τελειώσουν, μοῦ ξαναζητεῖς.

— Ὡ, δὲ θάργῃσω!.. ἐψιθύρισεν ἡ
Ἀναστασία.

Μετά μίαν ὥραν τὰ κρεβάτια ἦσαν
ετοίμα καὶ ὅλοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δω-
μάτιά των.

Ὅποια ἀνακούφισις διὰ τὸν Αύγου-
στον, νὰ εὑρεθῇ μόνος. Ἐπιτέλους! θὰ
ἔμενε καὶ μίαν στιγμὴν ἡσυχίας...

Ἀλλ' ὅχι ἀμέσως, ὅχι ἀπὸ τώρα...
Ἰδοὺ, κτυποῦν τὴν θύραν του.

Ἦτο ὁ Ἀντώνης, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν
λογαριασμὸν τῶν δαπανηθέντων διὰ τὸ
γεῦμα.

Ὁ Αύγουστος δὲν τῷ ἀφῆκε καιρὸν
οὔτε νανοῖξῃ τὸ στόμα. Ἐστάθη ἐμπρὸς
του μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ τὸν ἡ-
ρώτησε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐμένα: Γιατί μ'
ἔκαμες νὰ πεθάνω τὴν οἰογένειά μου;

— Μά, κύριε... μά, κύριε... σὰς ὀρκί-
ζομαι... δὲν ἐννοοῦσα αὐτὸ... ἐγὼ... ἐγὼ...

— Ἐσύ, ἐσύ;.. Ὡραῖα! Μ' ἔκαμες
τώρα καὶ ἐχώθηκα εἰς τὸ ψέμμα ὡς τὸ
λαίμω.

— Πταῖω καὶ ἐγώ, κύριε, καὶ ἀνα-
γνωρίζω πῶς ἔκαμα βλακεία. Ἀλλὰ
σὰς ὀρκίζομαι, ὅταν σήκωσα τὰ χέρια
ψηλά, δὲν ἐννοοῦσα ἄλλο, παρ' αὐτό:
«Καίμενε μοῦ κύριε Αύγουστε! πῶς
θὰ ξεμπλέξῃς τώρα;» Ἀλλὰ σὲς νο-
μίσατε πῶς μὲ τὸ νεῦμα σὰς συμβού-
λευα νὰ... νὰ...

— Δὲν ἐνόμισα τίποτε ἀπολύτως. Σ'
ἐμυμήθηκα μόνον χωρὶς νὰ τὸ καταλά-
βω, μηχανικῶς. Ποῦ νὰ φαντασθῶ πῶς
θὰ τῶπερναν ἔτσι;...

Ὁ Ἀντώνης περιέστρεφεν εἰς τὰς
χεῖρας του τὸν λογαριασμὸν, πολὺ στε-
νοχωρημένος.

Μὰ ἐπιτέλους, εἶπε μὲ ἀπόφασιν,
μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ κρατηθῇ, δὲν ἔμω
ἐξηγήσῃ καίμενα τί συμβαίνει; Θὰ ἔ-
δινα τὰ μισὰ ἀπὸ τῶν οἰκονομῶν μου, γιὰ
νὰ καταλάβω μιὰ λέξι ἀπ' ὅλα αὐτά.

Πολὺ καλὰ, θὰ τὰ μάθῃς χάρισμα,
ἀπῆντησεν ὁ Αύγουστος, αἰσθανόμενος
τὴν ἀνάγκην νὰ μυήσει εἰς ὅλα τὰ συμ-
βαίνοντα τὸν πιστὸν του ὑπηρέτην, τὸν
πολύτιμον αὐτὸν βοηθὸν καὶ σύμμαχον.

Καὶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τῷ διη-
γήθῃ τὴν κωμικοτραγικὴν του ἱστορίαν.

— Ἐννοεῖς τώρα, τῷ εἶπεν, πῶς ἡ
τιμὴ μὲ ὑποχρεώνει νὰ ψεύδωμαι. Τιμὴ
ὑποχρεοῦσα εἰς ψεῦδος εἶνε βέβαια
ἀστεῖον πράγμα. Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε!

Ὁ Ἀντώνης ἔξυψε τὸ κεφάλι του.
Μὲ τὴν φυσικὴν του εὐθυκρισίαν ἐσυλ-
λογίζετο ὅτι μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἢ γρή-
γορα, ὅλα αὐτὰ τὰ ψεύματα θὰ ἐφανε-
ρόντο. Καὶ τότε;
(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ

— Πόθεν μὰς ἦλθε, μικρόν μου βρέφος;
— Ἀπὸ τοῦ Πανταχοῦ εἰς τὸ Ἐδῶ. — Ποῦ
ἦδες τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ; τοὺς κυ-
νοὺς; — Τοὺς ἔπλασα εἰς τὸ κενὸν ἐνθ' διέ-
βαινα ἀπὸ τὰ οὐράνια. — Ποῖος ἔκαμε τὸ
μέτωπόν σου τόσῳ λεῖον καὶ τόσῳ ὑψηλόν;
— Καθὼς ἐπροχωροῦσα, μ' ἐθώπευσε μιὰ
χεὶρ ὡραία καὶ ἀπαλή. — Πῶς ἔγεινεν ἡ
παρεῖά σου ὡς ῥόδον λευκὴν καὶ ζωντανήν;
— Μ' ἔχει ραντίσει ἡ Ζωὴ μὲ ὕδωρ ἄγνω-
στον, ἀκατανόητον. — Καὶ πόθεν τὸ μετρί-
α σου τὸ τρισηθούσιον; — Μοῦ ἔδωσαν
ἐν φίλημα περιπαθεῖς τρεῖς ἄγγελοι. — Τὰ
ὅσα τὰ κοράλλια ποῖός σου τὰ ἐπέτυχες;
— Μόνα των ἐξεπρόβαλαν ἐνθ' ὠμίλει ὁ
Θεός. — Ποῦ ἦδες δὲ αὐτὰς τὰς χεῖρας
καὶ τοὺς βραχίονας; — Στοργῇ περιτύγ-
ματα εἶνε καὶ ἐπισφραγίσματα. — Καὶ πό-
θεν ἐξεπρόβαλαν οἱ πόδες σου οἱ θελκτι-
κοί; — Ἀπὸ τὴν αὐτὴν Δεξαμένην ὁπόθεν
καὶ τῶν Χερουβείμ αἱ πτέρυγες. — Καὶ πῶς
τὸ συναίσθάνεσαι ὅτ' εἶσαι σὺ ὅλα αὐτά;
— Ἐσυλλογίσθη ὁ Θεὸς δι' ἐμέ, καὶ ἐγὼ τὸ
συλλογίζομαι. — Παμφίλιτον, πῶς τὸ ἐ-
σκέφθης καὶ ἦλθες πρὸς ἡμᾶς; — Ἐσυλ-
λογίσθη ὁ Θεὸς διὰ σὰς, καὶ εὐθὺς ἐκίνησα
διὰ δῶ.

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τοῦ George Macdonald].

ΠΛ. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΕ κατ' αὐτὰς καὶ
παίξει εἰς τὸ θέα-
τρον τοῦ Ἀρνιώτη
ἑνας πολὺ παράδο-
ξος μελοδραματικὸς
θίασος: Οἱ Λιλι-
πούτειοι! — Πῶς;
ὀλιγοκράτες, Λιλι-
πούτειοι; ἀποτελεῖ-
ται λοιπὸν ἀπὸ ἡθο-
ποιῶν νάνους ὁ θί-
ασος αὐτός; — Ὁχι!

Ἀγαπητοί μου! οἱ μικροσκοπικοὶ τοῦ τε-
νέροι καὶ μπάσοι, οἱ τσοῦς-δὰ πριμαν-
τονούλες καὶ κοντράλες, δὲν εἶνε νάνοι,
ἀλλ' ἀπλοῦστατα παιδιὰ, ἀγοράκια καὶ
κοριτσάκια ἀπὸ 5 ἕως 14 ἐτῶν.

Ἦ γάρχουν καὶ θίασοι καθαυτὸ νάνων,
— ἀνθρώπων δηλαδὴ κατὰ τὸ μᾶλλον
ἢ ἡττον ἡλικιωμένων, οἱ ὁποῖοι δὲν με-
γαλόνουν σωματικῶς, — καὶ ἑνας τέτοιος
θίασος ἐπεσκέφθη κάποτε καὶ τὰς Ἀθή-
νας. Ἀλλ' αὐτὸς τοῦ Ἀρνιώτη εἶνε,
καθὼς σὰς εἶπα, θίασος παιδιῶν. Καὶ
ὡς τοιοῦτος, ὑποθέτω ὅτι σὰς ἐνδιαφέ-
ρει περισσότερον παρ' ἂν ἀπετελεῖτο ἀπὸ
νάνους ἀληθινούς.

Τὰ καίμενα τὰ παιδάκια!.. Τὸ ξεύ-
ρετε ὅτι ἦσαν πολὺ κακὴν ὑποδοχὴν
εἰς τὰς Ἀθήνας; Τὴν πρώτην βραδυάν,
ποῦ ἔπαιζαν τὴν «Γκέισαν», τὰ ἱσφύ-
ριξαν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὰ μαξιλα-
ρώσουν. Πολὺ ἀπαιτητικοὶ καὶ ἀδικοὶ
οἱ Ἀθηναῖοι! Ἐπερίμεναν ἴσως νὰ-
κούσουν μεγάλους καλλιτέχνας καὶ ἔλη-
σμένησαν ὅτι εἶχαν ἐμπρὸς τῶν παιδά-
κια πέντε καὶ δέκα χρόνων... Ἡ ἐπί-
σκεια ἐπεβάλλετο, διότι τί ἀπαιτήσεις
εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτὰς τὰς
ἡλικίας; Ὅπως ἐλάττωσε, ἡ «Γκέισα»
ἐσώθη χάρις εἰς τὸν κωμικόν της, ἕνα
χαριτωμένον παιδάκι ἐπτά ἐτῶν, τὸ ὁ-
ποῖον ὑπεδύθη τὸν Καρακάφαν, τὸν ἀ-
κόλουθον τοῦ Μανδάρινου, καὶ ἔκαμε τὸν
κόσμον νὰ γελάσῃ πολὺ.

Τὰ παιδάκια τοῦ θίασου εἶνε ὡσεπι-
τοπλεῖστον Ἰταλῶν, ἀπὸ τὴν Σικελίαν
καὶ ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν. Ἀλλ' ἔχουν
μαζί των καὶ μερικὸς Γάλλους. Ἐξω
ἀπὸ τὴν σκηνὴν ὁμοιάζουν μὲ μαθητὰς
κανενὸς οἰκοτροφείου, καθὼς εἶνε ὅλα
ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένα, μὲ ναυτικὰ
φορεματάκια. Τὰ εὐμορρα μουτράκια εἰς
τὸν θίασον αὐτὸν εἶνε σπάνια! τὰ πε-
ρισσότερα εἶνε... ἀλλοῖθωρα καὶ ἀσχη-
μούτσικα. Ἀλλ' εἰς τὴν σκηνήν, μὲ
διάφορα μέσα ἐξωραϊζόνται, καὶ τὸ σύν-
ολόν των, ὡς ἐμφάνισις, δὲν εἶνε μὰ
τὴν ἀλήθειαν ἀνυπόφορον. Φυσικὰ δὲν
τραγωδοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν, οὔτε ὑπο-

κρίνονται. Ὅπως δὴποτε ὁμως τραγω-
δοῦν, παίζουν, καὶ αὐτὸ διὰ τὴν ἡλικίαν
των, ὅχι μόνον εἶνε ἀρκετόν, ἀλλὰ καὶ
ἀξιοπεριέργον καὶ ἴσως ἀξιοθαύμαστον.

Τοὺς Λιλιπούτειους ἡθοποιούς τοὺς
φιλοδωροῦν συχνὰ μὲ... καραμέλλες.
ἀλλ' ὅχι σπανίως τρώγουν καὶ ξύλον.
Πότε διότι μαλόνουν μεταξὺ των, — παι-
διὰ δὲν εἶνε; — πότε διότι ἀργοῦν νὰ ἐλ-
θοῦν ἢ νὰ ἐνδυθοῦν, πότε διότι λησμο-
νοῦν νὰ... πλύνουν τὰ χέρια των. Συν-
τάκτης τῆς Ἀκροπόλεως, — τὸ ἀγαπη-
τόν μας Κεντρί, — διηγείται ὅτι τὴν Κυ-
ριακὴν τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥραν τῆς πα-
ρασάσεως, εἶδαν καὶ ἔπαθον ὡς νὰνα-
καλύψουν τὸν μικρὸν κωμικὸν διὰ νὰ
παίξῃ τὸ μέρος του. Ὁ κατεργαράκος
εἶχε καθαλίκεψῃ ἕνα ποδῆλατον καὶ
εἶχε πάρῃ τοὺς δρόμους, μετὰ πολλὰ
δὲ τὸν ἦσαν χαζεύοντα ἀπὸ τὸ
Πανεπιστήμιον καὶ τὸν ἔφεραν πίσω εἰς
τὸ θέατρον, ὅπου... ἐφοβεῖτο νὰ μπῇ, διὰ
νὰ μὴ τις φάγῃ...

Ὁ ἴδιος εἰς τὴν παράστασιν, ἐνθ' ἔ-
παιξε τόσον ὥρα τὸ μέρος του, ἐκυ-
νηγοῦσε νὰ πιάσῃ καὶ μίαν πεταλοῦδαν,
ἡ ὁποία εἶχε ξεπέσῃ εἰς τὴν σκηνήν!
Ἐπειτα, κατακουρασμένος ὁ δυστυχὴς
ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, ἐκοιμάτο εἰς τὰ πόδια
του χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ δὲν ἐξυπνοῦσε
παρὰ... ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα!

Νομίζετε ὅτι εἶνε εὐτυχισμένα αὐτὰ
τὰ παιδάκια, ποῦ γυρίζουν τὸν κόσμον
παριστάνοντα ὅπερες καὶ ὀπερέττες;

Πολὺ ἀμφιβάλλω! μοῦ φαίνεται μά-
λιστα ὅτι εἶνε πολὺ δυστυχισμένα. Τὰ
ἐκμεταλλεύονται οἱ γονεῖς των, οἱ συγ-
γενεῖς των, καὶ τὰ κουράζουν ὑπὲρ τὴν
ἡλικίαν των, ὑπὲρ τὰς δυνάμεις των,
διὰ νὰ κερδίξουν ὀλίγα χρήματα.

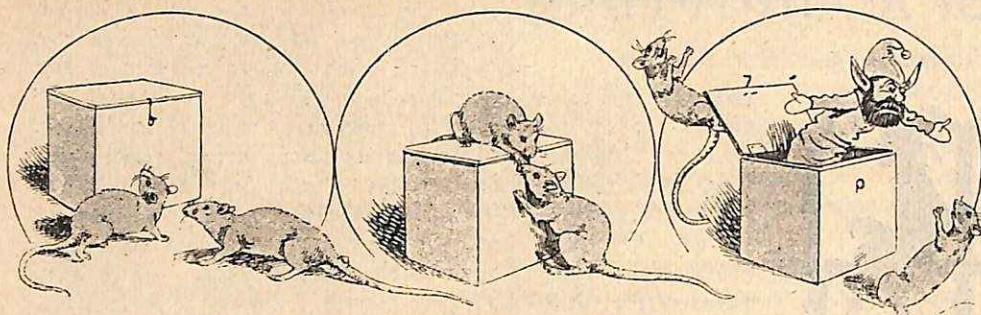
Δὲν σ' ἐμπόδιζε ὁ πατέρας σου;
ἠρώτησεν ὁ ρηθεὶς συντάκτης τῆς «Ἀ-
κροπόλεως» ἕνα μικρὸν ἡθοποιὸν ἀπὸ
τὸ Μονακό, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε τὸν
θίασον ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ὁχι, ἀπῆντησε τὸ καλὸ παιδί
τοῦ στέλνω μάλιστα καὶ τὸ μισθὸ ποῦ
παίρνω.

Πέντε χρόνων παιδιὰ νὰ ἐργάζωνται
μὲ μισθόν, νὰ ταξιδεύουν, νὰ κουρά-
ζονται, νὰ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ παί-
ζουν εὐθὺς μετὰ τὸ ταξεῖδι, νὰ κοιμῶν-
ται εἰς τὰ πόδια των, νὰ μαρτυροῦν μέση
καὶ νὰ τρώγουν ξύλο! Πολὺ σκληρὸν
καὶ ἀπάνθρωπον αὐτό, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

— Σὰ λαοὶ μοῦ μυρίζε... — Σιάκου κι' ἀνοίξε !... — Μάρα μου ! Γάτος !...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 312.)

Μετ' ὀλίγον εἶπε :

— "Ὅστε λοιπὸν θὰ βρεθῶ κεῖ-πάνω μαζί με κατοίκους τῶν τόπων, ποὺ μὲ-λὶς τοὺς βλέπαμε ἀπὸ μακρὰ με τηλε-σκόπια, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἀρεως, τοῦ Κρόνου με τὸ δακτυλίδι του, καὶ τὰ λοιπὰ ;

— Θὰ σὲ ἐδηγήσω εἰς τὸ ἐλληνικὴν τμήμα, με ἀνθρώπους ποὺ μιλοῦν τῇ γλῶσσά σου.

— Τόσο τὸ καλλίτερο. Γιατί ἐμένα, ξέρετε δὲν μοῦ παραρέσουν οἱ ξένες γλῶσσες...οὔτε τὰ γαλλικά, οὔτε τὰ λατινικά.

— Σία κι' ἀράξαμε ! ἐφώνησεν ἑξα-φνα ὁ παχὺς ἄνθρωπος.

Ἡ κρυσταλλίνη σφαῖρα εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου της καὶ εἶχε πέσῃ εἰς τὴν ξηράν, —διὰ νὰ μὴ εἴπω-μεν «εἰς τὴν γῆν», ἀφοῦ δὲν εὕρισκετο πλέον ἐπὶ τῆς Γῆς, —χωρὶς νὰ πάθῃ τὴν παραμικρὴν κλονισμὸν τὸ περιεχόμενόν της.

Οἱ δύο ταξειδιῶται ἀπεβίβασθον. Καὶ ὁ νεώτερος ἔρριψε γύρω του βλέμματα θαυμασμοῦ.

— "ὦ, τί ὥραϊα ! τί ὥραϊα ποὺ εἶνε ἐδῶ ! Οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς δὲν φαντά-ζονται τέτοιο πρᾶγμα !

Εὕρισκοντο εἰς μίαν πολὺ μεγάλην πλατεῖαν, φυτευμένην με φουντωτὰ δέν-δρα, τῶν ὁποίων τὰ φυλλώματα εἶχον χρῶμα κυανοῦν. Εἰς τὰς τέσσαρας ἄ-κρας αὐτῆς τῆς πλατείας, ὑπῆρχον ἀνα-βρυτήρια ἀπὸ μάρμαρον ροδόχρουν λε-πτότατα σκαλισμένον. Τὸ νερὸν ἀνέβαι-νεν ὑψηλὰ καὶ κατέπιπεν εἰς κρυσταλ-λινὴν βροχὴν μέσα εἰς ἀργυρὰς δεξα-μενάς. Οὔτε ἴχνος λιθοστρώτου, "Ὅλον τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ἀπὸ λεπτὴν ἄμ-μον, στιλπνὴν καὶ κιτρινὴν.

— Σὰ χρυσάφι εἶνε, ἐψιθύρουν ὁ Λελές, σκύπτων διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγην ἀπὸ αὐτὴν τὴν χρυσόκονιν.

— Πραγματικῶς εἶνε χρυσάφι, ἀπε-κρίθη ὁ ὀδηγὸς του με ἀδιαφορίαν. Τὰ κάγγελα ποὺ περιτριγυρίζουν αὐτὴν τὴν πλατεῖαν εἶνε ἐπίσης χρυσά. Καὶ τὰ σπίτια ποὺ βλέπεις ἐκεῖ πέρα, εἶνε κι-σμένα με κομμάτια χρυσάφι, ἄλλα με-γάλα κι' ἄλλα μικρά.

— Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ τόπου πρέ-πει νὰ εἶνε φοβερὰ πλούσιοι.

— Δὲν εἶνε οὔτε πλούσιοι, οὔτε πτωχοί. Ἐχουν ἀπλῶς ὅ,τι τοῖς χρειά-ζεται. Κάθε πρᾶγμα ποὺ βλέπεις εἶνε καμωμένον διὰ νὰ διατηρηθῇ αἰωνίως. Τὸ νερὸ αὐτῶν τῶν ἀναβρυτηρίων ἀνανεοῦνται ἀκαταπαύστως· τὰ φύλλα αὐτῶν τῶν δένδρων δὲν ξηραίνονται ποτέ. Ἄν κίψῃς ἓνα, ἀμέσως ἐν ἄλλο θὰ φυτρώσῃ ἐπὶ τῇ θέσιν του.

— Ὑπάρχουν καὶ δένδρα ὁπωρο-φόρα ; ἠρώτησεν ὁ Λελές ἐνθυμηθεὶς με κόπον αὐτὴν τὴν λέξιν.

— Καὶ ὁπωροφόρα, καὶ ἄρτοφόρα, καὶ κρεατοφόρα, παντοφόρα με μίαν λέξιν.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Θὰ ἰδῇς ! εἶπε πάλιν ὁ θεός.

Ἐξῆλθον ἀπὸ μίαν θύραν τοῦ καγγε-λώματος καὶ εὐρέθησαν εἰς ἓνα πλατὺ δρόμον, τῶσον μακρὸν, ὥστε δὲν ἤμπο-ροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸ τέλος του, μολοντὶ ἦτο εὐθύτατος. Τὸ ἔδαφος ἦτο ἐπίσης στρωμένον με χρυσόκονιν. Τὰ σπίτια, ὁμοιόμορφα ὅλα, εἶχον τὰ τοι-χώματα χρυσά. Μεγάλα παράθυρα, με πολύχρωμα γυαλιά, ἐξῶσται με κάγ-γελα χρυσά, θυρόφυλλα χρυσά καὶ ἐλε-φάντινα με ὥραιας γλυφάς...

Ὁ θεὸς τῶν Ὀκνηρῶν ἤγγισεν μίαν ἐλεφαντίνην θύραν, ἣ ὁποία ἤνοιξε μόνη της. Εἰσῆλθον εἰς ἓνα εὐρύχωρον διά-δρομον, ὅπου εὕρισκετο μεγάλη κλιμαξ ἀπὸ μάρμαρον λευκίτατον. Χαλὶ ἐπί-σης λευκὴν καὶ παρὺ ὡς προδιὰ ἐκά-λυπτε τὰς βαθμίδας. Τὰ κάγγελα ἦσαν ἀπὸ μάρμαρον ὥχροπράσινον.

— Αὐτὴ ἡ σκάλα εὕρεσκειται ἐδῶ μόνον γιὰ εὐμορφίαν. Θὰ πάρωμε τὸν ἀνεγκυστήρα. Σὲ ποῖο πάτωμα ἐπιθυ-μεῖς νὰ κατοικήσῃς ;

— Ἀφοῦ ὑπάρχει ἀνεγκυστήρ, προ-τιμῶ νὰ εἶμαι κάπως ψηλά. Ἡ θέα θὰ εἶνε ὥραιότερα.

— Εἰς τὸ εἰκοστὸν λοιπὸν ;

— Ἄς εἶνε, εἰς τὸ εἰκοστὸν.

Ὁ ἀνεγκυστήρ ἀνέβη γρήγορα κ' ἐ-σταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς μίαν θύραν, ἣ ὁποία ἄνοιξε μόλις τὴν ἤγγισεν ὁ θεός.

— Βλέπω ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ δὲν παρα-χρειαζονται ἐδῶ ! παρετήρησεν ὁ μικρός.

— Δὲν ὑπάρχουν ὑπηρεταὶ. Κανεὶς δὲν ἐργάζεται εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀ-κνηρῶν.

— Καὶ ποῖος μαγειρεύει ;

— Τὰ φαγητὰ γίνονται μόνον τῶν.

— Καὶ τὰ πιάτα ; ποῖος τὰ πλένει ;

— Μόνον τῶν.

— Ἀλλὰ τὴ λάσπη, τὴ σκόνην...

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ λάσπη. Καὶ ἡ

σκόνη φεύγει με μίαν μηχανὴν καθαρι-σμοῦ ἐπίσης αὐτόματον... Εἰς τὸ Βασι-λεῖόν μας, ὅλα τὰ πράγματα εἶνε κα-μωμένα οὕτω πῶς, ὥστε νὰ μὴν εἶνε ὑ-ποχρεωμένους νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ πα-ραμικρὸν. Φθάνει νὰ πατήσῃς ἓνα κουμ-πί, καὶ ἔχεις ἀμέσως ὅ,τι σοῦ χρειάζε-ται... Ἐλα νὰ ἰδῇς τὰ δωμάτιά σου.

Τὸ πρῶτον ἦτο σαλονάκι με τὴν πολυτέλειαν ἐπιπλωμένον, ὥστε ὁ μι-κρὸς Λελές ἐντρέπετο νὰ τὸ θεωρήσῃ ἰδικόν του... Ἐθαύμαζε χάσκων τὰ χα-λιά, τὰ παραπετάσματα, τίς πολυθρό-νες, τοὺς καναπέδες, τὰ διδάνια με τὰ μαλθακά μαξιλάρια, τοὺς λυχνιστάς τοὺς ἔχοντας σχῆμα κλάδων με τοὺς ἡ-λεκτρικοὺς λαμπτήρας τοὺς ἐν εἶδει καρπῶν, τοὺς ὑψηλοὺς καθρέπτας με τὰ χρυσὰ πλαίσια, ὅλα ἐκεῖνα τὰ βασιλικά ἐπιπλά, ποὺ δὲν τὰ εἶχεν ἰδῆ ποτὲ εἰς τὴν Γῆν, οὔτε εἰς τὰ πλουσιώτερα σπίτια.

— Δὲν γίνεται ὥραιότερο ! Δὲν βλέπω ὅμως οὔτε βιβλία, οὔτε εἰκόνες, οὔτε ἀγαλματάκια, τίποτε ἀπὸ τὰ κομψο-τεχνήματα ποὺ εἶνε φορτωμένα τὰ σα-λόνια τὰ δικὰ μας.

— Τίποτε ! Τὰ μόνον ἔργα τέχνης ἐδῶ εἶνε οἱ κορνίζες τῶν καθρεπτῶν, τὰ κάγγελα καὶ τὰ πολύφωτα, ὅλα χυ-μένα εἰς τὸ ἴδιον καλούπι. Δὲν ἔχομε οὔτε ζωγράφους οὔτε γλύπτας.

— Τί τοὺς θέλετε ! Μία καλὴ μα-γειρίσσα ἀξίζει περισσότερο.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν μαγειρίσσες. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ νὰ φᾶς καὶ νὰ πῆς καλά... Καὶ ἔπειτα δὲν θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς, παρὰ νὰ ἀναπαυθῇς.

— Καὶ πραγματικῶς, ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ ἀναπαυθῶ. Ἐσπασα στὴ με-λέτη γιὰ νὰ ἐτοιμάσω ἐκεῖνο τὸν πα-ληδοιαγωνισμό...

— Ἐλθὲς νὰ ἰδῇς τὴν κάμαρά σου ;

— Εὐχαρίστως.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς ἓνα κοιτῶνα, ὁ ὁ-ποῖος ἦτο θαῦμα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ

κρεβάτι — πλατὺ καὶ μακρὸ κρεβάτι ἀπὸ συμπαγῆ χρυσόν, με στρώματα καὶ σκεπάσματα ἀπὸ ἄσπρο σατέν, με σεν-τόνια ἀπὸ λεπτὴν βατίσταν καὶ με βα-ρεῖα παραπετάσματα, τὰ ὁποῖα ἤμπορου-σαν νὰ κάμνουν νύκτα περὶ τὸν κοιμώ-μενον καὶ πολλὴν ὥραν μετὰ τὴν ἀνα-τολὴν τῆς ἡμέρας. Τὶ ἐντρύχημα δι' ἓνα ὀκνηρὸν ! Καὶ ὁ τάπης, ἀνοιχτο-κύανος, ὅπως τὰ φύλλα τῶν δένδρων ποὺ εἶχαν ἰδῆ εἰς τὴν πλατεῖαν, ἦτο τόσο παχύς, ὥστε τὰ πόδια ἐβυθίζοντο εἰς αὐ-τόν, ὅπως εἰς στρώμα πυκνῆς χλόης.

Παραπλεύρως εὕρισκετο τὸ κομμω-τήριον, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι ἔως ἐπάνω με καθρέπτας. Λουτήρ ἀπὸ μάρμαρον ροδόχρουν με χρυ-σοὺς στρόφιγγας κατεγοήτευσεν ἰδιαιτέ-ρως τὸν μικρὸν Λελέν.

— Θέλεις τώρα νὰ ἰδῇς καὶ τὴν τρα-πεζαρία ;

— "ὦ, ναί... πολὺ εὐχαρίστως, ἀφοῦ μάλιστα ἄρχισα νὰ πεινῶ.

Ἡ τραπεζαρία δὲν ἦτο κατωτέρα τῶν ἄλλων δωματίων τοῦ διαμερίσματος. Παντοῦ πολυθρόνες, χαλιά, καθρέπται καὶ τέλειον σύστημα φωτισμοῦ. Εἰς τὸ τραπέζι, στρωμένον με λεπτότατον ἀπὸ λευκὴν μουσελίαν τραπεζομάνδηλον, ὑ-πῆρχε μόνον ἓνα πιάτο.

— Εἰς τὸ σπῖτι μας, παρουσιάζεται πάντα ἡ Κατερίνα καὶ μᾶς φωνάζει : «Τὸ τραπέζι εἶνε ἑτοιμὸ !» ἢ «ἡ σούπα εἶνε ἐστὸ τραπέζι !» — Ἐδῶ, πῶς μανθά-νει κανεὶς ὅτι τὸ γεῦμα εἶνε ἑτοιμὸν ;

— Ἀνοίξε τὸ παράθυρον. Ἡ τραπε-ζαρία βλέπει ἐπὶ τὴν κήπο. Κύτταζε. Ἄν καὶ εἴμεθα εἰς τὸ εἰκοστὸν πάτωμα, εἴμ-πορεῖς νὰ διακρίνῃς καθαρώτατα τί φέρουν ἐπάνω τοὺς τὰ δένδρα, ποὺ σχη-ματίζουν μακρὰν τετραπλὴν δεινροστοι-χίαν, συμμετρικὴν, καθ' ὅλην τὴν ἔκτα-σιν αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους.

— Ἀλήθεια, βλέπω ὅλα τάντικεί-μενα, ὡς νὰ ἦσαν ἐδῶ κοντά, δυὸ βή-ματα. Πῶς συμβαίνει αὐτό ;

— Ὁ ἀέρας 'ς αὐτὸ τὸν πλανήτη εἶνε πολὺ διαυγής, καὶ γι' αὐτὸ φαίνον-ται ὅλα τόσο καθαρά.

— Ἄ, τί ἀστεῖο ποὺ εἶνε ! Βλέπω ἓνα δένδρον φορτωμένον κοτόπουλα ψητά, καί... μοῦ τρέχουν τὰ σάλια.

— Πάτησε αὐτὸ τὸ κουμπί, ποῦνε ἐστὸ παράθυρον καὶ πέε «κοτόπουλο ψητό !» Ἐν ἄρατο σύρμα θὰ σοῦ φέρῃ ὅ,τι ἐ-ζήτησες.

Μόλις ἐπροφέρθησαν αἱ δύο λέξεις, καὶ τὸ κοτόπουλο ἦλθε κ' ἐμβῆκε μέσα ἐστὸ πιάτο, ὑπὸ τὸ μαχαῖρι τοῦ Λελέ. Συγχρόνως ἀνέβλυσε μία σάλτσα ὀρε-κτικωτάτη.

— Ἀχ, ἐξέχασα νὰ διατάξω ψωμὶ καὶ κρασί, ἐστέναξεν ὁ μικρός. Δὲν μπο-ρεῖ κανεὶς νὰ τὰ συλλογίζεται ὅλα !

— Ἀλλὰ πορὰ νὰ λές : «Πρόγευμα

ἢ γεῦμα πλήρες !» Καὶ ὅλα θὰ σοῦ ἔρ-χονται μαζί. Ἐ, σήμερα θὰ κοπιήσῃς λιγάκι περισσότερο, ἀλλὰ σιγά-σιγά θὰ μάθῃς.

Ἀφοῦ κατεβόρθησεν ὁλόκληρον τὸ κοτόπουλο, καὶ ἤπιε θαυμάσιον κρασί, ὁ Λελές ἐπεθύμησε νὰ καταβῇ εἰς τὸν κή-πον διὰ νὰ διαλέξῃ τὸ ἐπιδόριόν του. Καὶ ἀμέσως ὁ ἀνεγκυστήρ τοὺς μετέφε-ρεν εἰς τὸ κάτω πάτωμα, ὅπθεν εὐρέ-θησαν εἰς τὴν τετραπλὴν δεινροστοιχίαν.

Ὁ μικρὸς λαίμαργος ἐξέβαλε κραυ-γὰς χαρᾶς βλέπων ὅτι οἱ κλώνοι ἦσαν φορτωμένοι με ὅ,τι ἐκλεκτότερον καὶ λεπτότερον ἤμπορούσε κανεὶς νὰ ἐπιθυ-μήσῃ : τί φρούτα ἔκτακτα, τί κεράσια χονδρὰ σὰν μῆλα, τί φράουλες σὰν ἀ-χλάδια, τί τί... Καὶ ὅλα, ἐννοεῖται, με λεπτότατα φλούδια καὶ χωρὶς κου-κούτσια, διὰ νὰ μὴ λαμβάνῃ κανεὶς τὸν κόπον νὰ τὰ καθαρίζῃ. Τὸ ἄ-ρωμά των ἐγέμιζε τὸν αἶρα. Ὑ-πῆρχον ἐπίσης καὶ φρούτα τοῦ θεί-ρους καὶ φρούτα τοῦ φθινοπώρου· δαμάσκηνα, σταφύλια, ἀχλά-δια, μῆλα, μέσπιλα, ἀπ' ὅ-λα... Κατόπιν ἐπέρασαν εἰς τὸ τμήμα τῶν γλυκισμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Λελές ἐπρο-τιμοῦσε καὶ ἀπὸ τὰ φρούτα. Τὸ δὲ πρῶτον ποὺ ἔκοψεν, ἦτο μιά μεγάλη σφαῖρα ἀπὸ σο-κολάταν, ἣ ὁποία εἶχε μέσα μίαν κρέμαν ὥχροπρα σίνην.

— Θὰ εἶνε ἀπὸ φιστίκι ! ἐ-ψιθύρισε. Καὶ τὴν κατέφαγε με ἡδονήν.

Ἀλλὰ μπομ-πόνια, ρόδινα, λευκά, κίτρινα, μαύρα, με βανίλ-λιαν, με φραγ-κοστάφυλον, με λεμόνι, με κα-

φέν, διεδέχθησαν τὸ πρῶτον. Ἐπειτα ἄρχισαν οἱ καραμέλες, τὰ καβουρδισμένα ἀμύγδαλα, τὰ φουντούκια, κτλ. Καὶ μό-λις ἔκοπτες ἓνα, ἀμέσως ἐξεφύτρωνεν εἰς τὴν θέσιν του ἄλλο. Αὐτὸ προπάντων διεσκέδαζε τὸν Λελέν.

Ἐπὶ τέλους, ἠσθάνθη ὀλίγον βάρος εἰς τὸ στομάχι... Καὶ με ἀδιαφορίαν, σχεδὸν με ἀηδίαν, ἐπέρασεν ἀπὸ ἓνα δένδρον φορτωμένον ὁλοφάντασμα με φρούτα καὶ με κρέμαν.

Χάρης εἰς τὸν ἀνεγκυστήρα, ἐπανῆλ-θον γρήγορα εἰς τὸ εἰκοστὸν.

— Ἐπαράφαγα, αἰσθάνομαι βάρος καὶ νύσταν, ἐψιθύρουν ὁ Λελές ἐξαπλυνό-μενος εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν.

— Το ἐναντίον θὰ μ' ἐξέπληττεν, ἀ-πεκρίθη ὁ θεός, ὁ ὁποῖος ἐπίεσεν ἐν κομ-βίον καὶ ἐνεφανίσθη ἓνας χρυσοὺς δίσκος.

Δὲν εἶχεν οὔτε τσαγιέραν, οὔτε ζα-χαριέραν. Μόνον ἓνα χρυσὸ φλυτζάνι γεμάτον τσάϊ εὐώδες, ζαχαρωμένον καὶ ζεστὸν ὅσον ἔπρεπε.

— Συνήλθα λιγάκι, εἶπεν ὁ Λελές. Ἄς εἶνε, ἄλλη φορὰ θὰ τρώω λιγώ-τερο. Μὰ σήμερα δὲν μπόρεσα νὰ κρα-τηθῶ. Στὸ σπῖτι μας, ἡ μαμμὰ στὴ χάσι καὶ ἐπὶ φέξι μοῦ δίνει δυὸ-τρεις σοκο-λατίτσες. Τίς γιορτές, τοῦ Ἁγίου Βα-σιλείου, μᾶς στέλνουν φοντὰν καὶ κά-στανα γκλασέ, ἀλλὰ τὰ διατηροῦμε πολὺ. Κάθε φορὰ μᾶς δίνουν ἀπὸ τόσο λίγο, ποὺ δὲν καταλαβαίνουμε καλὰ-καλὰ οὔτε τὴ γεύσιν τους.

«Πολὺ περίεργον ! ἀνέκραξεν ὁ Λελές ἐκπληκτός...»
(Σελὶς 322, στ. α'.)

— Ἐδῶ θὰ ἔχῃς ὅσα θέλῃς, κι' ἄ-κόμα παραπάνω !.. Τώρα θὰ σὲ ἀφίσω.

— Πῶς ; θὰ μείνω ὁλομόναχος ἐδῶ ;

— Δὲν θὰ εἶσαι μόνος. Ἐχεις πολ-λοὺς γείτονες. Θὰ σοῦ φανοῦν μόνον κάπως παράξενοι, γιατί οἱ τελευταῖοι ποὺ ἦλθαν ἐδῶ, ἦλθαν μετὰ τοῦ 1850 καὶ τοῦ 1869. Ἀπὸ τότε, δὲν ξαναδε-χθήκαμε κανένα ἀπὸ τῇ γῇ σας, ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι πλανῆται μᾶς εἶχαν προμη-θεύσει μεγάλην ποσότητα Ὀκνηρῶν.

— Θὰ προτιμοῦσα καλλίτερα τὴ δική σας συντροφιά. Τὴν ἔχω πιά συνειθίσ-ῃ. Σὰς παρακαλῶ, μείνετε ἀκόμη λίγο.

— Ἄ, ἔχω πολλὰς δουλειές. Πρέ-πει νὰ τρέχω εἰς τὴν ἐπικλήσιν ὁλων

των κατοίκων του σύμπαντος. Έχω, βλέπεις, ένα επάγγελμα, μολοντί είμαι ο πρώτος των Όκνηρων.

— Ω, δεν πιστεύω να είναι πολύ κουραστικά τα ταξίδια σας με τη ασκουνόρουσάκι! Έπειτα βλέπετε ένα σωρό χώρες. Θα ξαναπάτε στην Ελλάδα;

— Όχι πριν από δύο τρία χρόνια. Γιατί ρωτάς;

— Ήθελα να είχα εδώ μερικούς συμμαθητάς μου. Υπάρχουν πολλοί που τους άρσει επίσης να μη κάνουν τίποτε και να καλοτρώουν. Θα ήσαν τόνσον εύτυχεις να έβρισκαν μαζί μου!

— Δεν υπάρχουν εδώ παιδιά. Σὺ έγινες δεκτός κατ' εξαίρεσιν. Μόλις και μετά βίας οίκονομοῦμε τόπο διὰ τοὺς μεγάλους.

— Μὰ πότε θὰ πεθάνουν;
— Δεν πεθαίνουν! Κάθε ἄνθρωπος μένει αἰωνίως εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, χωρίς νὰ γηράσκη, χωρίς νὰ ἐξαντληται.

— Πῶς θὰ πῇ ὅτι ἐδῶ εἶνε ἡ Αἰωνιότης. Τί εὐτυχία! Νὰ μένη κανεὶς πάντα νέος, νὰ μὴν ἐργάζεται, νὰ καλοτρώγῃ καὶ νὰ καλοπινῇ!

— Ὡστε, δέχεσαι νὰ μείνης ἐδῶ γιὰ πάντα;

— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Συλλογίσου ὅσο εἶνε ἀκόμη καιρός. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μετανοήσης;

— Κανεὶς!

— Ξεῦρε, ἄρα πῆς τὸ ναί, δὲν θὰ μπορέσης ποτὲ πιά νὰ ξαναγυρίσης ἐπὶ γῆ.

— Τόσο τὸ καλλίτερο!.. Νὰ χαθῇ καὶ αὐτὴ ἡ Γῆ! Ὡραία ζωὴ, μὰ τὴν ἀλήθειαν κεῖ κάτω! Αἰωνίως μελέτη, ἀκρόασις καὶ τὶς γιορτές. Μαθήματα, βαθμοί, ἐξετάσεις, τιμωρίαι, ἐκπληκτικαὶ παρατηρήσεις, κοροϊδίες!.. Μπᾶ πού θὰ ξαναγυρίσω ποτὲ μου! Ἐδῶ θὰ μείνω γιὰ πάντα, εἰς τὴν χώραν τῶν ἀπολαύσεων!

— Τὸ λέγεις ἐν πεποιθήσει;

— Ναί.

— Τὸ ὀρκίζεσαι;

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Ἀς γίνῃ λοιπὸν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ὁ θεὸς ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας. Ὁ Δελὲς ἔμεινε μόνος.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κοιτῶνα καὶ ἤρχισε νὰ γδύνεται διὰ νὰ κοιμηθῇ. Μόλις ἄγγισε τὸ πρῶτον κομβίον τοῦ φορέματος, παρετήρησεν ὅτι ἐβγήκε μόνον τοῦ ἀπὸ τὴν κομβότροπαν. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κομβία ἔκαμαν τὸ ἴδιον. Τὰ σφρέματά του ἐβγήκαν μόνον τῶν, ἐδιπλώθησαν τακτικὰ καὶ ἐποθετήθησαν εἰς ἓνα διβάνι.

— Πολὺ περίεργο! ἀνέκραξεν ὁ μικρός, ἐκπληκτός.

Τὰ κλινοσκεπάσματα ἄνοιξαν μόνον τῶν. Ἐνα μακρὸ νυκτικὸν περιετύλιξε

τὸ κουρασμένον σῶμα τοῦ παιδίου· ἔπειτα ἤλθεν ὁ ὕπνος, ὕπνος βαθύς, τὴν ὅποιον κανὲν ὄνειρον δὲν ἐτάραξε.

Ὅταν ὁ Δελὲς ἐξύπνησε, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὴν προσέβαλε, μ' ὅλην τὴν πυκνότητα τῶν παραπετασμάτων.

— Τί θὰ κάμω τώρα; ἠρώτησε τὴν εἰσπνοὴν του.

Ἡ ἀπάντησις ἦλθε φυσικωτάτη:

— Τὴν πρωῒνί μου ὕπνο!

Ἐν τούτοις ἄρισε τὴν ὀριζόντιον θέσιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ σηκωθῇ.

Μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὸ χαλί, τὸ κρεβάτι του ἐτινάχθη, ἐξεστρώθη καὶ ἐστρώθη πάλιν με ταχύτητα ἑκτακτον.

— Ἄλλο θαῦμα πάλι! οὔτε ἐτὸν Κινηματογράφον δὲν τὸ εἶδα! ἐσυλλογίσθη ὁ Δελὲς. Καὶ τώρα, ἄς προγευματίσω.

Ὅχι, καλλίτερα πρῶτα ἓνα λουτρό.

Τὸ λουτρόν, τὸ πρῶγμα καὶ περίπατος εἰς τὴν κήπον ἀπησχόλησαν τὰς ὥρας του ὡς τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπῆγευμα ὁ Δελὲς ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως.

Ἀπὸ τὸ παράθυρόν του εἶχεν ἰδῆ ὅτι οἱ δρόμοι τῆς ἡσυχίας ἀπέραντον. Καὶ ὅλοι ἐπροχωροῦσαν κατ' εὐθείαν γραμμὴν καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν. Ἦτο ὡς γιγαντιαῖος τάπης τοῦ ὁποῦ αἱ παράλληλοι γραμμαὶ ἐξετείνοντο ἐπ' ἀπειρόν.

Ἄλλη πλατεῖα δὲν ἐφαίνετο, παρὰ ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς τῶν Όκνηρῶν εἶχεν ἀποδιβάσῃ τὸν μικρόν του φίλον.

Ἡ πλατεῖα αὕτη ἦτο οὕτως εἰπεῖν ἡ εἰσόδος τῆς πόλεως.

Μετὰ μακρὸν περίπατον, ὁ Δελὲς παρετήρησεν ὅτι ὅλαι αἱ οἰκίαι καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι εἶχαν τὸ ἴδιον ἀκριβὲς σχῆμα.

ἸΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 112ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθλήσεις τὴν 13 Δεκεμβρίου 1908 πρὸς εὐρεση τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 193 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τάποντες μὲντα εἰς ἕκαστον εὐσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημα τῶν Ἀύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημα τῆς Ἐπιμονῆς, κατὰ τοὺς νέους ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, φέτος πρῶτην φανερὰν ἐφαρμοζομένους.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀθάνατος Ἑλλάς, 163 [8+5Ε]. — (Ἰσότιμος: Ζιλχὰ Χανούμ, 164 [8+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λιμὴν Χίου, 153 [8+5Ε]. — Αἰματοκυλισμένη Χώρα, 151 [7+5Ε]. — (Ἰσότιμος: Πίους-Πατρίς, 143 [7+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουκὴς Λάρας, 118 [6+4Ε]. — Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι, 129 [6+5Ε]. — Ἀγοροκόμιστος, 115 [6+5Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Αἰγυπία Βασιλοῦσαι, 109 [5+4Ε]. — Ἰδανικότης, 92 [4+4Ε]. — Γλυκοχάραμα, 83 [4+5Ε]. — Σερνὸν Ἴον, 80 [4+5Ε]. — Φιλόπατρις Ἑλλην, 85 [4+4Ε]. — Γλυκία Ἑλπίς, 109 [5+5Ε]. — Ἀθανάσιος Διάκος, 113 [5+5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀσὴρ τῆς Ἑλευθερίας, 43 [2+3Ε]. — Τετραπέρατος Σπανός, 48 [2+2Ε]. — Γυναισιόπαις, 29 [1+1Ε]. — Πάροισα Ἑλλάς, 31 [1+1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τερπικέρανος Ζεύς, 155 [8+5Ε]. — (Ἰσότιμοι: Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ, 139 [7+4Ε]. — Νικηφόρος Οὐρανός, 162 [8+5Ε]. — Δόξα τῆς Ἑλλάδος, 152 [7+5Ε]. — Ὀλβία, 140 [7+5Ε]. — Τρελλὸ Ναυτάκι, 172 [9+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Εὐανθία Μ. Λουκάκη, 118 [6+5Ε]. — Ἐνθουσιώδης Κύριος, 113 [5+5Ε]. — (Ἰσότιμοι: Νάρκη, 118 [6+5Ε]. — Κόρη τῆς Μακεδονίας, 128 [6+5Ε]. — Ἐλευθερος Ἑλλην, 124 [6+5Ε]. — Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου, 122 [6+4Ε].)

διον. Οὔτε κατάστημα, οὔτε μαγαζί, οὔτε καὶ κίεσκι, πρὸ τοῦ ἰπποῦ θὰ ἤμπορῶσε νὰ χαλέψῃ κυττάζων τὰς χρωματιστάς εἰκόνας τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων, ὅπως ἔκαμνε συγγὰ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ἡμέρα ἐφάνη μακρὰ εἰς τὴν νύκτον κάτοικον τοῦ πλανήτου. (Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΑΛΑΜΙΑ

— Γιατί, παραπονιάρα καλαμιά, Σύσσωμη παραδέρνεσαι στ' ἀγέρι Καὶ βόγγεις μοναχὴ στὴν ἐρημιὰ Σὰν νὰ σὲ ξεριζώνη κάποιον χέρι;

Στὴν ἀκροποταμιὰ πῆς μου γιὰτὶ εὐλιάζει κοῦφιο κῆδε σου καλάμι Καὶ σκύβει ὀρμητικὰ σὰν νὰ ζητῇ Νὰ πέσῃ νὰ πνιγῇ μὲς στὸ ποτάμι;

Γιατὶ ἡ φλογέρα ἀπὸ δικό σου ἀρμό Κι' ἀπ' τὸ κορμὶ σου τὸ λιγνὸ κοιμμένη Λαλεῖ καὶ κλαίει μὲ πίκρα καὶ καῖμό Κι' ὅλο μ' ἀναστενάγματ' ἀνασαίνει;

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, διαβάτη! εἶνε πικρὴ Ἡ ἐνθύμησι τοῦ πόνου μου τοῦ πρώτου! Θαρρῶ πῶς βλέπω ἀκόμη ἐκεῖ ἀντικρὺ Τὸν Ναζωραῖο ἀπάνω στὸ σταυρό του.

Σ' ἓνα καλάμι μου ψηλὸ πολὺ Ἔδεσαν βιαστικὰ στεγνὸν σφουγγάρι, Τὸ πότισαν μὲ ξεῖδι καὶ χολὴ Καὶ τοῦδωκαν νὰ πιῇ, στερνὴ των χάρι.

Ἀχ! ἀπὸ τότε ἡ ἐρημὴ θαρρῶ Πῶς βλέπω ἓνα σφουγγάρι σὰν ἐκεῖνο Σὲ κάθε μου καλάμι λιγερό, Κι' ὅλη τὴν πίκρα τῆς χολῆς του πίνω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀφρόεσσα Θάλασσα, 109 [5+5Ε]. — Ἐγγονος Ἀδιοκράτορος, 107 [5+5Ε]. — Στοιχειωμένος Βασιλῆς, 111 [5+4Ε]. — (Ἰσότιμοι: Ἡλιακὴ Ἀκτίς, 98 [5+5Ε]. — Μικρὸ Διαβόλκι, 111 [5+5Ε]. — Γαλανὴ Πατρίς, 111 [5+5Ε]. — Παλαούνα, 111 [5+5Ε]. — Μία τῶν Χαρίτων, 115 [5+5Ε]. — Ἀνδριώτης, 98 [5+4Ε]. — Ζήτω ἡ Χίος, 95 [4+4Ε]. — Νηρέυς, 110 [5+5Ε].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Δουὴ τῆς Σπάρτης, 90 [4+4Ε]. — Φιλὶ τῆς Μάνας, 55 [2+5Ε]. — Ἡ Πατρίς ἐν Κυνδύνῳ, 88 [4+5Ε]. — Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός, 86 [4+4Ε]. — Φαληρικὴ Ἀῖρα, 55 [2+3Ε]. — Ἑλληνικὴ Δόξα, 91 [4+2Ε]. — Ὀνειρον τῆς Κύπρου, 68 [3+5Ε]. — Μαυροθαλασσίτης, 68 [3+4Ε]. — Ροδοπάρειος Μικρούλα, 24 [1+2Ε]. — Παγοδόμος, 76 [3+4Ε]. — Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, 63 [3+4Ε]. — Σμυρναῖος Κήρυξ, 53 [2+4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κυμαῖζουσα Θάλασσα, 34 [1+4Ε]. — Φοικῶν Νανάκιον, 42 [2+4Ε]. — Ἀήτης Ἑλληνόπαις, 28 [1+2Ε]. — Σβυσμένο Ὀνειρο, 40 [2+2Ε]. — Μυοβόλον Ἴον, 33 [1+3Ε]. — Ἀνθοῦσα Ἑλαία, 28 [1+2Ε]. — Μία Μεῖσιος, 45 [2+2Ε]. — Ἀντοριακὸς Στόλος, 24 [1+1Ε]. — Ἀντορμῆτος Θαλασσοπόρος, 44 [2+2Ε]. — Ποδάρεκς Ἀχιλλεύς, 39 [1+4Ε]. — Ἠχώ τοῦ Ταυγέτου, 38 [1+3Ε]. — Ἐλαιοδόφος, 28 [1+1Ε].

ΤΑΞΙΣ ΜΙΚΡΑ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνδοξὸν Μέλλον, 154 [8+5Ε]. — (Ἰσότιμοι: Γεωργίος Ἰαπότης, 102 [5+5Ε]. — Μικρὸς Δόγης, 105 [5+5Ε]. — Βασιλοῦσα τῶν Ζιζανίων, 140 [7+5Ε]. — Ποιμενικὴ Φλογὴ, 97 [5+5Ε]. — Ἑλληνικὴ Θάλασσα, 153 [8+5Ε]. — Βασιλεῖος ὁ Βουλγαροκτόνος, 130 [6+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βωμὸς τῆς Ἑλευθερίας, 92 [4+2Ε]. — Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς, 95 [4+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέλσων, 59 [3+2Ε]. — Μενεξεδένιο Ὀνειρο, 62 [3+2Ε]. — Σκότιος, 58 [3+3Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Νιφάς, 38 [1+2Ε]. — Καμάρι τῆς Μάνας, 14 [0+2Ε]. — Ἀνδρειωμένος Ἑλλην, 48 [0+1Ε]. — Ρήγας ὁ Φεραῖος, 26 [1+2Ε].

ΕΣΤΕΙΔΙΑΝ προσέτι ὀρθὰς λύσεις, ἀναμῆς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἐξῆς: Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, 16. — Μάρκος Αὐρήλιος, 18 [0+1Ε]. — Μαρία Σ. Ἀγανώσιον, 4. — Ἀῖρα τῆς Νεότητος, 21 [1+1Ε]. — Νέος Διογένης, 5. — Ἑλληνικὴ Ψυχὴ, 21 [1+0Ε]. — Χρυσόκομης Ἀπόλλων, 19 [1+1Ε]. — Ἀσὴρ τοῦ Διός, 19 [1+1Ε]. — Τετραπέρατος Μυτιληνός, 8. — Τρακατράνα, 12. — Χεῖρ Βοηθείας, 12. — Κασιτὰν Φασαρίος, 11. — Ἰάπων Νικητής, 4. — Ἀπερὸς Νίκη, 21 [1+1Ε]. — Ἑλληνικὸν Κῆμα, 21 [1+1Ε]. — Ἰωνικός Οὐρανός, 11. — Ἑλληνόφρον, 21 [1+2Ε]. — Ἑθνικὸν Κλέος, 18 [0+1Ε]. — Ἀνακρέων, 22 [1+2Ε]. — Σπεισιωιάκι, 9. — Ἀλεξάνδρα Ι. Κοροζιάνη, 10. — Ὀνειροπόλος Ἀρῆς, 24 [1+1Ε]. — Κορικὴ Ἀκρογιαλιά, 24 [1+2Ε]. — Μικρὸς Πολωνός, 4. — Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων, 13. — Βυζαντινὴ Ἀηδὼν, 9. — Ροκοβίτος, 9 [0+1Ε]. — Γλυκία Ἀμμονιά, 7. — Φαεινός Ἀσὴρ, 21 [1+1Ε]. — Ἑλληνικὸν Ὀνειρον, 21 [1+1Ε]. — Παρνασσός, 11 [0+1Ε]. — Γεωργ. Χ. Τοιτοσελῆς, 9. — Διγενῆς Ἀκρίτας, 14. — Βάσιγκτων, 3.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατὴρ πρὸς τὸν ἀμελῆ υἱόν του:
— Ποιὸς εἶνε ὁ πρῶτος μαθητὴς στὴν τάξιν σου;
Ὁ υἱὸς προθύμως:
— Εἴμαστε τρεῖς-τέσσαρες!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου

Εἰς τὸ τραπέζι ὁ μπαμπᾶς μοιράζει εἰς ὅλους τὸ ὑπερπικρόν, καὶ λησμονεῖ νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν Τοτόν.

Καὶ ὁ Τοτός μὲ παράπονον:
— Εἴσαι, μπαμπᾶ, σὰν τὸ ἑσπέρης.

— ! ! ! ; ; ;
— Νά, μόνο στοὺς μεγάλους—σταθμούς σταματᾷς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ

Ἡ Ἑλένη, δεικνύουσα μίαν κατατρυπημένην ποδιὰν τῆς ἀδελφῆς τῆς, λέγει ἀστεειυμένην:

— Παιδιά, ἰδότε τὸ τραγικὸν τῆς Ἰουλίας! Καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος:

— Τραγικὸ τὸ λένε αὐτὸ; Κολοκύθια! αὐτὸ τὸ λένε ποδιὰ!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἑλλης Γιαννοπούλου

Μεταξὺ μικρῶν ἀδελφῶν:

— Πιπῇ, ἀπόψε εἶδα ὄνειρον πῶς ἤμουν ἐστὶ Ζαχαροπλαστεῖο καὶ ἔφαγα δέκα γλυκά.

— Κ' ἐγὼ πῶσα ἔφαγα;
— Μὰ ἐσὺ δὲν ἤσουν μαζί μου.

Καὶ ὁ Πίπης ἀρχίζει νὰ κλαίῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τοὺς τελευταίους Διαγωνισμοὺς καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ τὰς δημοσιεύσω.

Ἑλληνικὴ Θεότης, σοὺ ἔστειλα τὸν «Πρόαντα τὸν Νικίον». Τὸ γράμμα σου περὶ τοῦ μικροῦ Dicky μὲ κατεγρήγευσε. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν φιλήσῃς καὶ ἐκ μέρους μου, μὲ πολλοὺς χαιρετισμοὺς πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μας Λήην.

Φαντάζομαι, Ἀργιολοῦλιν, τί θαυμάσιον πού θὰ ἦταν αὐτὸ τὸ δειπνὸν ἐπὶ τῇ θάλασσᾳ μὲ τὸ φεγγαράκι! Τὴν καλὰ πού ἔχει τὸ χωριὸν σας Ταχυδρομεῖον, καὶ ἄς ἀνοίξῃ μίαν μόνον ὥραν τὴν ἡμέραν. Χάρτην λύσεων ἔστειλα.

Τὴν εἴπαμεν, Δεινοπαυμένη Ἑλλάς; Ἡ Διάπλασις δὲν ἀνακατεῖται εἰς τὰ κομματικὰ τοῦ δημοψηφίσματος. Μπορεῖς βέβαια νὰ κάμῃς συνδυασμὸν μὲ τὸν φίλον σου, ἂν συμφωνήσῃς εἰς τὸ ζήτημα τῶν πρωτείων, ἀλλὰ, ἰδιαίτερως, καὶ μὴ μὴ τὰ γράψῃς.

Τὸ ψευδώνυμόν σου ὑπάρχει σημειωμένον εἰς τὴν συλλογὴν σου, Νάρκη, ἀλλὰ κάποτε, φαίνεται, δὲν τὸ παρετήρησα καὶ σοὺ ἐδημοσίευσαν μίαν ἀσκήσιν μὲ τὸν ὄνομα σου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὕτῃ, σὰς παρακαλῶ ὅλους νὰ σημειώσετε τὸ ψευδώνυμόν σας μὲ μεγάλα γράμματα εἰς τὸ ἐξόφυλλον τοῦ τετραδίου τῶν Ἀσκήσεων σας, διὰ νὰ τὸ βλέπω ἀμέσως καὶ νὰ μὴ κάμω λάθην.

Ἡ Διὸρυξ τοῦ Σονεῖς μ' ἐρωτᾷ: «Διὰτὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον τ' ὄρνιθα εἶνε ὅλα μαύρα, καὶ σπανιότατα βλέπεις κανὲν ἄσπρον; ἔγω εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε ὅλα ἄσπρα καὶ σπανίως βλέπεις κανὲν μαῦρον;» Ξεῦρω καὶ ἐγὼ; Ὅποιος ξεῦρῃ ἄς ἀπαντήσῃ, καὶ εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσω τὴν ἀπάντησίν του εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Ἡ Σχολὴ αὕτη περιλαμβάνει δύο τμήματα: Τὸ Κλασσικὸν τμήμα (μὲ Ἑλληνικὸν Νηπιαγωγεῖον ἀμφοτέρων τῶν φύλων, Δημοτικόν, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον καὶ τρεῖς Γυμνασιακὰς τάξεις) καὶ τὸ Ἑμπορικὸν Τμήμα, ἀνώτερον καὶ κατώτερον.

Ἦγει Ἑλβετὸν παιδαγωγὸν καὶ ἀρίστους καθηγητάς, Ἑλλήνας καὶ ξένους. Αἱ ξέναι γλῶσσαι, καὶ ἰδίως ἡ Γαλλικὴ, διδάσκονται ἐν αὐτῇ μετ' ὅσης ἐπιμελείας καὶ ἡ ἑλληνικὴ. Εἶνε ὅφ' ὅλας τὰς ἐποφείας τέλειον ἐκπαιδευτήριον, καὶ δέχεται μαθητὰς ἐσωτερικοὺς, ἡμισυσταίτους καὶ ἐξωτερικοὺς.

Ἡ Ἑλληνογαλλικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν θὰ

τὸ Χρυσὸ Παγώνι μου τέλει σήμερα τὸ πρῶτόν του «ποίημα». Μοιράζει μάλλον μὲ παραμυθίαν, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἰδοὺ αὐτό: «Ἡ Μύγα καὶ ὁ Παπαγάλος—Μία φορὰ καὶ ἓναν καιρὸν ἦτο ἕνας παπαγάλος, καὶ εἶδε μίαν μύγα, καὶ τῆς λέγει: "Ἐλα δὼ, μὴ φοβῆσαι, δὲν σοὺ κάνω τίποτα.—Καὶ ἡ μύγα γελᾶσθηκα καὶ πῆγε. Λοιπὸν καὶ ὁ παπαγάλος τῆς ἔδωκε μίαν ὥραϊα χαψιὰ καὶ... ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ καὶ μὲς καλλίτερα.»

Αὐτὴν τὴν παροιμίαν ποὺ λές, Ἑθνικὴ Παλιγγενεσία, τὴν ξεῦρω κάπως ἀλλοιωτικὰ: «Κάθε ἄνθρωπος, λέγει, εἶνε λιγάκι γιατρός, λιγάκι θεολόγος καὶ λιγάκι ποιητής». Γι' αὐτό, βλέπεις, καὶ οἱ ποιητικοὶ μας Διαγωνισμοὶ εἶνε τὸσον πολυζήτητοι. Πέρισσι ἔλαβαν μέρος 150, φέτος πολὺ περισσύτεροι.

Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, Ἀκάνθινε Στέφανε. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησην ὡς πρὸς τὴν ἴδρυσιν αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου. Ἀπεναντίας σὰς ὑπερευχαρίστῳ ποὺ φαίνεσαι πρόθυμος καὶ σεῖς νὰ ἐργασθῇς διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐμπρὸς λοιπόν, εἰς ἔργον!

Σοὺ ἔστειλα τοὺς τόμους ποὺ παρήγγειλες, Κωσταντῖν Κ. Καί, θὰ εὐρῃ πολλὰ ὠραία πράγματα μέσα, κα

νοίξη τὴν 1ην Σεπτεμβρίου. Τὰ γραφεῖα τῆς εὐρίσκονταί προσωρινῶς εἰς τὴν ὁδὸν Σωκράτους 55. Διὰ πᾶσαν ἔγγραφον αἰτησὶν ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Μεταξάν, διευθυντὴν τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς, ὁδὸς Σωκράτους 55, εἰς Ἀθήνας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἀνδρὸς συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : Νεράϊδα τῆς Λίμνης κ. (Μ.Ζ.) Λευκὸν Ρόδον, κ. (!;) Παραδείσιον Πιτηνόν, κ. (Ν.Ζ.) Παπουτσιώμενος Γάτος, κ. (Π.Π.) Παπατρέχας, κ. Ναυτοπούλου τοῦ Νεῖλου, κ. (Α.=) Μέλλον Ἀρχιτέκτων, κ. (Γ.Σ.) Κλάδος Κοντινόν, κ. (Κ.Κ.) Κλάδος Ἐλαίας, κ. (+) Μέλισσα τοῦ Ὑμνιτοῦ, κ. (Μ.Σ.) Ἑθνικὴ Σημαία, κ. (Ι.Κ.) Ἑλληνίς τοῦ Βορῆ, κ. (00) Γέφυρα τοῦ Νεῖλου, κ. Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς, κ. Ἑλλήσοποντος, κ. (Κ.Τ.) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον κ. (Α.Α.) Διαβολάκι τοῦ Καίρου, κ. Βόρειος Ὀκεανός, κ. (Σ.Τ.) Βόρειος Πόλος, κ. (Φ.Κ.) Ἀντίο Μαστέλο, κ. (Ε.Α.) Ἐνδοξον Σοῦλι, κ. (Μ.Π.) Ἐναστῆς Οὐρανός, κ. (Φ.Δ.) Ἐλπίς τῶν Ἀνστητῶν, κ. (Τ.Α.) Γλυκὺς Ἀθῆναι, κ. (Σ.Π.) Διόνυσος, κ. (+) Βοσκοπούλα κ. (Κ.Κ.) Γιάννης Ἀγιάννης, κ. Βοσκός τῆς Ἐρήμου κ. Ἀποπτόσα Ἑλπίς, κ. (!;+) Ἀπολεσθεῖς Παράδεισος, κ. Δακρύβροχτος Κρητικὴ Σημαία κ. (Π.Ζ.) Δάφνης Κλωνάρι, κ. Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων : Ἡχὼ τῆς Καρδίας, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἡχὼ τῆς Λίμνης (καλὰ ὄλα' νὰ ἤξευρα ὅμως μελετᾷς καὶ κανένα μᾶθημα τῶρα τὰς διακοπὰς;) Δάκρυ Ὑποδοῦλον Ἑλλήνος (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀγκυραν τῆς Ἑλπίδος (χαίρω ποῦ σοὺ ἀρέσουν αἱ ἱστορίαι μου' τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν σοὺ τὸ ἔστειλα τὴν 6 Ἰουνίου) Ἀγγελικὴν Λ. καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνην (ἔλαβα τὸ δελτάριον καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ—πολὺ ποῦ δὲν ξεχνᾷς τὴν παλαιάν σου φίλην) Ἀδφον τοῦ Γάνου (ἐλπίθῃ) Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας (εὐχομαι περαστικά, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις) Ἀνδριάντα Παλαιόφρον (σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου καὶ τὸ φυλλάδιον ποῦ ἐξήγησες' εὐχεσθε ποῦ ἀναλαμβάνεις μετὰ τὴν γὰρ ἔργασίαν πλησίον τοῦ πατρὸς σου' ἂ, εἶνε πολὺ εὐτυχὴ τὰ παιδιὰ ποῦ ἐμποροῦν νὰ βοηθοῦν τοὺς γονεῖς των!) Ἀστέρτα τοῦ Βέγα (κ' ἐδῶ ἐδρόσισεν ὀλίγον ὁ καιρὸς μετὰ μίαν βροχήν) εἶδες τί ὥραία ποῦ εἶνε ἡ «Σφιγξ τῶν Πάγων» τοῦ Βέρν, ποῦ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898; καὶ πολὺ ἐπικαιρὸς τῶρα μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πόλου! Γλυκεῖαν Ἑλπίδα (στέλνε μου, καὶ ὡς βλέπεις, κάπου—κάπου τὰ δημοσιεύω) Μίαν τῶν Χαρίτων (ἡ ἐπιθυμία σου ἔγινε' ἀλήθεια τί ὥραιος ποῦ θὰ εἶνε τῶρα ὁ Νεῖλος) Σεντεμένο Πουλί (ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη ἐγκαίρως' ἔ, εἴμεθα καὶ τόσο μακριὰ! μόλις προχθὲς ἔλαβα τὸ γράμμα σου μετὰ τὰς ἐντυπώσεις τῆς Τριακονταετηρίδος!) Ποιμενικὴν Φλογέραν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Αὐγούστου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθη περὶ ὀλίγου :

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα
ΔΡΑΧ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 26 Σεπτεμβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῇ Γραφεῖ μᾶς εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

389. Δεξιόγραφος.

Ἐν μέλος σου μετὰ τῶν σου
Στενότερ' ἂν ἐνώσῃς,
Μέγαν ἀρχαῖον ποιήτην
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

390. Συλλαβογράφος.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ μου
Ἀπαγορευτικόν,
Ἡ ἄλλη στοιχειώδης
Σοὺ δίδει φωτισμόν,
Καὶ τ' ὅλον βασιλεῖα
Ἐκφράζει μυθικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρικτοῦ Ναυαγίου

391. Μεταγραμματισμός.

Ἄν ὁ λύτης δυνήθῃ
Βῆτα εἰς φὶ νὰ μεταβάλῃ,
Ἀπὸ κάποιον ποταμόν
Ἐνα φεῖδι θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

392. Αἶνιγμα.

Ἄσπρο εἶνε σὰν τυρί,
Καὶ τυρὶ δὲν εἶνε
Βόσκει καὶ ἐστὶν ποταμός,
Ψάρι ὅμως δὲν εἶνε.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Καμάρου τῆς Μάνης

393. Ἀστήρ.

* * * * *
Νάντικατασταθοῦν οἱ
ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινωσκται: καλῶς διασημοῦ ἀρχαία Βασιλισσα' ὀρίζοντις ἀρχαῖος στρατηγός' διαγωνίζω δὲ θαλάσσιον φυσικόν φαινόμενον καὶ γῶρα γνωστή ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Ἑλπίδος

394. Πρόβλημα.

— Πόσω χρόνων εἶνε, Μπάμπη-Πάνο, ἡ γυναῖκά σου;
— Δὲν ξέρω καλά... ξέρω ὅμως πῶς ἐγὼ ἔχω τὰ διπλά χρόνια τοῦ γιου μου, ποῦ ἐστὶ 1900 κληρώθηκε στρατιώτης.

— Τί σχέσις ἔχει αὐτό;

— Στάσου νὰ ἰδῇς! Ἐρῶ ἀκόμα πῶς ἡ γυναῖκά μου περνᾷ τὸ γυμνὸν τὰ διπλά ἐκείνων ποῦ περνῶ ἐγὼ αὐτὴν. Ἐνὸς τῶρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξοριστοῦ Βασιλῆα

395—399 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο συμφωνῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κατωθι λέξεων νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
νῆ, ἴος, οὐ, ὅλον, οὐς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Νικολαΐδου

400. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν τρομερὸν ἔρπετον:

1, Ἀρχαῖος Θεός; 2, Πόλις τῆς Συκελίας; 3, Ρωμαῖος συνωμότης; 4, Μέγας ἱερεὺς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Ἰδεώδου

401. Φωνηεντόλιπον.

ρχσθ-μθν ρχγ-πτσ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενεῖς Ἰδεώδου

402. Γρίφος.

Ι ΔΑ Ι Ι ΔΑ Ι
Ι ΟΤ Ι Ιουδ... Ι ΔΑ Ι
Ι Ι Ι Ι Ι
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διόκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 32.

318. Κισσαβός (Κίς, Σαῦος).—319. Ποιμήν (Πῖ, μῆν).—320. Ρέα-ἔαρ.—321. Μαργαρίτης-μαργαρίτα.

322. ΧΑΙ-ΡΩ-ΝΕΙ-Α ΡΩ-ΜΥ-ΛΟΣ ΝΕΙ-ΛΟΣ Α ΔΙΝΕΙΑΣ—Α

ΠΟΛΛΩΝ (Ἀφῆ, ἸΠπος. ΝεΟς, Ἐξ-Λείδης, Ἰοδῶλος, Ἀνοίγω, Στρώω. — 235. Ἀποδίδετε ὑπηρεσίαν τοῖς πτωχοῖς. — Τοῖς ἀνοήτοις ἀρμόζει περιφρόνησις (τίς ἀνω εἴτ' εἰς ἀρ-μὸς' ὑπὲρ ἱερὸν εἰς εἰς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 6 μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ παχέα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὶς λέξεις ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελιαὶ δὲν δημοσιεύονται.]

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ Αἰγυπτίας Βασιλοπούδας, Παλλάδος καὶ Σανθῆς Ἀλεξανδρινῆς. Διεύθυνσις: Διομήδην Α. Τσακίρη, Ἡράκλειον (Κρήτης). (Θ, 293)

Ἀναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταγόθεν. E. Hudaverdoglu, rue Kyrillos, Kadi-keu, Constantinople. (Θ, 294)

Ἀεποινὴς πτυχιούχος τῆς Βιέννης εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, γνωρίζουσα δὲ ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς τὴν Γαλλικὴν, Ἀγγλικὴν καὶ Γερμανικὴν, ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου ἢ dame de compagnie. (Θ, 295)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Φαίδωνος

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐκαστον δρ 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐντύπωσιν τῆς νέας ταχυδρόμου. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλον.